

6.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Năm ngày 12/2/1976

Trời chiều gió trở lạnh. Nguyễn bắt ngờ quay lại tìm tôi. Cả hai cùng không giấu nổi sung sướng trước nhau sau một ngày dài chia cách. Chàng nói:

“Nguyễn chịu thua Mẫn. Nguyễn khổ sở quá!”

Khuôn mặt chàng xanh lợt, vẻ tiều tụy hiện trên đôi mắt.

Lòng tôi dao động:

“Mẫn cũng vậy, định đi kiếm Nguyễn để bãi bỏ trò chơi nhức tim này đi.”

Buổi chiều trôi êm trong quán *café* Vườn Áo Diệu, tôi nghe Nguyễn kể:

“Suốt ngày hôm qua, Nguyễn lang thang trên phố, đi mãi không mục đích, lòng đê nặng cái điều mất Mẫn mãi mãi. Buổi chiều, Nguyễn sốt ruột quá, không biết Mẫn đang ở đâu và làm gì? Như mọi hôm, giờ đó Nguyễn đã đứng đợi Mẫn ở đầu con hẻm. Nguyễn thốt nhớ Mẫn điên dại. Nguyễn cần phải gặp Mẫn thật gấp. Nhưng khi đi ngang nhà Bà Ngoại, Nguyễn lại phóng xe thật nhanh.”

Tôi cúi đầu, nghe tràn ngập một niềm hối hận trong tim.

Trâm ngâm hồi lâu, Nguyễn hỏi:

“Mẫn còn yêu Nguyễn không? *Nguyễn còn nợ Mẫn nhiều lắm...*”

Tôi cười, ngắt lời Nguyễn, lòng héo rũ:

“Cũng giống như hôm nào ở công viên, Nguyễn bảo rằng Mẫn nợ Nguyễn sự trẻ tràn của định mệnh...”

Nguyễn la lên:

“Đúng! Định mệnh chúng mình *quả tình đã trẻ*. Nguyễn thật đau lòng khi *chính Nguyễn cũng nói lên điều ấy*.”

Trái tim tôi bàng hoàng, nhưng vẫn mỉm cười giấu che cảm xúc bằng câu nói:

“Nguyễn hãy cứ nên để mặc mọi sự tuần hoàn như nhiên thì hơn.”

Co người dưới làn gió lạnh, tôi nghiêng đầu nhìn Nguyễn, lòng dâng tràn tình yêu thấm thiết. *Trong một thoáng chỉ ước mong giữ con người thanh thoát này cho mình mãi mãi... Nhưng tức thì ý muốn điên rồi kia cũng bị xóa vội đi...* Trong đời, tôi chưa gặp mối tình nào dịu dàng mà thấm thiết vô cùng như tình của Nguyễn. Các người đàn ông đi trước ai cũng đều mang vóc dáng và tâm hồn mạnh mẽ.

Nguyễn khác. Chàng nhẹ nhàng quá, từ tinh thần cho đến thân xác, làm sao chịu đựng nổi những phũ phàng định mệnh không ngừng đổ quất lên cuộc đời tôi.

Nguyễn nhận định:

“Nguyễn rất thích câu châm dút của Mãn trong tập nhật ký viết về anh Ngọc: *‘Việc gì rồi cũng phải có hồi kết thúc. Khác chẳng là sự giữ lại hay không cái ấn tượng, kỷ niệm đẹp về nhau.’* Ngày nào mất Mãn, nếu biết Mãn thù ghét Nguyễn, chắc Nguyễn khổ lắm.”

Luôn luôn là vậy! Chúng tôi cùng sửa soạn cho nhau sự chia phôi một lần nào đó. Điều này thật buồn, nhưng không thể tránh.

Nguyễn có một tập nhật ký, tựa đề *“Quyển Truyện Của Riêng Ta”*, nhưng lại không muốn cho tôi xem. Chỉ bảo rằng:

“Bao giờ Mãn bỏ Nguyễn, Nguyễn sẽ tặng Mãn quyển ấy.”

Điều đó cũng thật buồn!

Ở trên tôi viết, chúng tôi *“cùng sửa soạn cho nhau một lần ly biệt”*, vậy mà khi nghe chàng nói câu này, sao trong tim vẫn chỉ là một nỗi buồn rười rượi?

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Năm ngày 12/2/1976

Ta bỏ đi ra phố, lang thang. Nghĩ đến điều mất nàng thật, mãi mãi. Hôm nay trời trong suốt hiền hòa. Ta sống lại với những ngày cũ khi chưa gặp nàng. Đi mãi trên vỉa phố, không mục đích, hồn cúi thấp phiến muộn. Giá gì đây là Dalat, ta sẽ nằm suốt buổi trong phòng, tạo cho mình cái cảm giác bệnh hoạn và hút thuốc liên miên như Thérèse Desqueroix. Giá gì đây là Dalat, nỗi ảm ức của ta sẽ được giải bày rõ rệt. Nỗi ảm ức nào ta cũng chẳng biết. Nhưng thật, ta thấy hồn mình đang làm ung thư dần. Ta xa nàng một tuần như lời nói cả quyết hôm qua sẽ giải thích được gì?

Trong thư viện.

Ta thêm một nơi vắng vẻ lặng yên để làm dịu lòng mình. Nhớ đến nàng thật nhiều. Có lẽ giờ này nàng đang dạy đàn? Hôm qua, nàng đàn lại cho ta nghe bài Nguyệt Cầm, tiếng nhạc thật tròn đầy chững chạc.

Hôm qua lúc đưa nàng về, nàng nói: “Chúng mình thật điên, trong tình yêu cũng như trong đời sống. Quá khứ nào cũng đẹp.”

Nàng có thấy ta khổ sở không nhỉ? Giọng nàng dịu xuống, ánh mắt xa vắng. Nàng bảo, xin gặp lại ta ngày Chủ nhật và thứ Tư. Trời ơi! Người xin phải là ta chứ mặc dầu ta đã đánh mất cái ân huệ cuối

cùng của mình rồi. Chưa bao giờ ta thấy mình bị dày vò hung hãn đến thế. Không, người xin phải là ta. Ta xin nàng cho gặp lại khi trong lòng thôi thúc nhớ thương nàng quá độ.

Buổi sáng phòng đọc sách vắng vẻ, rộng rãi im vắng gây cho ta cảm giác thoải mái. Ta vẫn nhớ nàng nhưng trong một dáng thể dịu dàng hơn. Như thế này, mắt nàng, có lẽ ta cũng cam tâm.

Trong ta manh nha ý thức mất nàng từ bao giờ cũng chẳng rõ. Có một lần nàng nói, nàng tưởng tượng khi ta mất nàng rồi, có lẽ ta sẽ điên đảo lắm, đi trên phố Dalat dáng ngây dại, mặt mày xanh xao thiếu não...

Đúng lắm! Ta mất nàng rồi, sẽ như vậy đó. Tình yêu nàng cho ta đẹp quá, kết tinh quá. Ta là “nàng” của anh Ngọc năm xưa.

Nàng ơi, mới có một buổi sáng mà sao ta thấy như dài thậm thụt. Tóc kết lại thành ba ngàn trượng, nổi sâu phân chia cũng dài như thế. Nhưng ta phải kềm lòng lại. Ta với nàng chẳng đồng ý là **đang tập xa nhau** đó sao? Rồi chiều nay, rồi ngày mai, rồi cả nàng nữa... đang là những hình ảnh chất đầy trong tim ta.

Nàng yêu dấu, ta không đi Dalat đâu mặc dù rất thèm cái không gian ấy để ủ nhớ thương cho thật kín. Dalat, thành phố định mệnh, nơi đó hiện diện sâu sắc hạnh phúc và đau khổ, hời hợt lẫn tha thiết. Như một câu nàng thường nói: “Dalat đẹp nhưng tàn ác quá!” Nơi đó, nàng đã dự cuộc cờ thua thiệt tan hoang!

Như mọi hôm, giờ này ta đã đứng đợi nàng ở đầu con hẻm. Ta thốt nhớ nàng điên dại. Ta cần phải gặp nàng, sự đòi hỏi thôi thúc. Nhưng khi đi qua nhà nàng, ta lại phóng xe thật nhanh và chạy thần thờ trên phố.

Nàng ơi, ta đang thế nào đó? Ta thua cuộc từ đầu, nổi hao hụt không lường được. Biết thế, ta đi Dalat cho mát! Ở một chỗ xa nàng như Dalat, nổi đau có chông chát nhưng ta cũng chịu được.

Bây giờ ta đang đau thắt nơi trái tim nhưng đâu còn nàng để bày tỏ điều ấy. Đâu có nàng để chăm sóc cho ta.

Cũng trong phòng reference của thư viện ban sáng, ta chỉ cần một chỗ ngồi thật yên tĩnh mà thôi. Nàng đang làm gì đó? Có nhớ đến ta không? Ta nghĩ, nếu được ngồi trong một góc tối của một nhà nguyện có lẽ thích hơn. Ngồi vuốt ve lòng mình, đếm thời gian đi chậm và nghe yêu nàng nức nở.

Nàng yêu dấu, ta đã không chịu nổi với nhớ thương dày vò rồi. Thiếu nàng, ta thiếu luôn cả thế đứng quân bình. Ta đang lão đảo nghiêng ngã vì không có chỗ tựa. Ta sốt ruột quá, không biết nàng đang ở đâu và làm gì? Sao ta lại ngồi đây, sầu muộn và khóc lóc? Có lẽ đâu ta sẽ nổ tung ra mất thôi.

Ta yêu nàng nhiều quá, nàng có thấy vậy không? Nàng còn thương ta đến chết như có lần đã nói với ta không? **Ta nhớ, ta mắc nợ nàng nhiều lắm.** Và như hôm nào ở công viên, ta cũng bảo, nàng nợ ta sự trẻ nãi. Định mệnh mình trẻ nãi nhiều, nàng thấy không? Ta

đau lòng quá khi chính mình nói lên điều ấy. **Đã không hy vọng gì nữa.** Nàng cũng đồng ý với ta, cùng Trân Sa khởi hành ở một đầu mối khác chứ?

Ta vẫn ao ước có riêng một không gian, một căn phòng như ở Dalat để sống cho mình, để chép lại tất cả những quyển truyện của Trân Sa. Nhưng ta phải ở ngoài đường cả ngày mặc dù quá mệt. Sài Gòn xa lạ bực bội quá! Ta chịu đựng hết nỗi rồi.

Ta nghĩ, gặp lại nàng, tình cảm sẽ ra sao nhỉ? Nồng thắm hơn xưa, phôi pha hơn xưa, hay một trường hợp khác?

Chịu không nổi với sự nhớ mong quay quắt, ta đi tìm nàng.

*

* *

Bây giờ ta phải viết gì vào đây vì đang thôn thức quá. Nếu có khả năng hiện diện ngay ở Dalat, có lẽ thích lắm! Đầu ta nặng như đá, cổ họng khô khan. Trời ơi! Chiều nay ta gặp nàng làm chi để nghe nhau nói những lời đứt ruột như vậy? Nàng thông minh quá! Nàng hiểu biết quá! Ta càng thấy mình mất nàng dễ dàng hơn nữa. Ta giữ nàng bằng cách nào đây? Sự suy sụp đã trầm trọng lắm. Ta yêu nàng nhiều mà! Nàng có thấy như vậy không?

Đêm nay sao hôn ta tê tái uất ức quá. Ta đã không có được cho mình một khoảng tối để vỗ về nỗi đau. Sao bực dọc thế này? Một khoảng không gian riêng rẽ cho dù chỉ đủ ngồi bó gối hoặc nằm cũng chẳng có.

Nàng bỏ ta? Rồi ra sao nhỉ? Ta không thể nào nghĩ tiếp đến những dày vò thương nhớ. Chỉ thế này, vật lộn với vài ý tưởng ban chiều cũng đủ cho ta thấy mình bất kham rồi.

Bây giờ ta chỉ muốn lao vào tay nàng, ôm nàng thật chặt và nói với nàng những lời yêu thương nhất. Nàng là người yêu ta, là chị ta, là bạn ta, ta đã nhìn thấy ở nàng điểm toàn bích. Nàng hiểu biết ta nhiều hơn ai hết. Nàng đã dạy ta nhiều điều. Mất nàng, ta mất cả cuộc đời mình sao?

Ta có lỗi với nàng nhiều, nàng ạ. Ta trẻ con quá, tự thẹn với hình ảnh anh Ngọc dày dặn từng trái của nàng. Mà ta cũng thật sung sướng hạnh phúc. Nàng nhìn ta bằng đôi mắt bao dung của người chị, tiếp dẫn ý nghĩ ta như một người bạn. Vậy mà ta lại điên khùng, lòng lộn với chính mình vì được nhận quá nhiều tình yêu. Ta đi tìm cái gì không rõ nữa?

Nàng thông minh và hiểu biết quá! Ta nghe như được che chở nuôi dưỡng bằng tình yêu của nàng. (Điều này ta phải thú nhận cho dù đi nghịch lại với mẫu đàn ông nàng vẫn mơ ước). Với nàng, người đàn ông phải đóng vai trò người cha bảo bọc săn sóc cho một đứa con—cho nàng—Ta có nói với nàng, ta vẫn đồng ý người chồng luôn luôn phải là một điểm tựa che chở cho người vợ. Nhưng người chồng trong ta vẫn có khuynh hướng tìm sự an nghỉ trong tình yêu ngọt ngào

của người vợ. Người yêu trong ta vẫn có khuynh hướng tìm sự an nghỉ trong tình yêu đầy ấp của người tình.

Có thể như nàng nói, từ sự yếu đuối về mặt thể xác dẫn đến cái nhìn thiếu sót trong sự chở che, nhưng điều ấy đuối lý khi đôi vợ chồng xem nhau như hai người bạn để cùng che chở cho nhau.

Dưới mắt nàng, ta thú nhận đã quá yếu đuối. Ta càng nhìn rõ hơn, càng nghiêng mình hơn trước **sự hiểu biết mà nàng đã phải trả giá bằng kinh nghiệm nóng sốt và sự thông minh hãn hữu của một người con gái lịch lãm tài hoa**. Ta càng thêm thốn thức với nàng hơn.

Mà một lúc nào nghe nàng vô tình chối bỏ mẫu người như vậy, ta thấy mình thật đau đớn khôn khổ. **Nàng hiểu biết quá đến độ ta phải kính ngạc!** Ta trở nên nhỏ bé trước nàng. Điều này ta nghĩ chẳng phải là mặc cảm tự ti mà còn thấy mình sung sướng hơn là đang khác. **Nàng là vợ, người chồng có thể tự mãn mình là người hạnh phúc nhất đời.**¹

Ý thức điều trên, sao ta thấy lòng chua xót quá.

Nàng là vợ ta? Nàng không là vợ ta?

Ta muốn điên lên vì nghĩ ngợi, nhất là với những chuyện liên hệ rối rắm như thế.

Nhưng thôi! (như nàng vẫn nhiều lần nói cùng ta như một triết lý sống: “Cứ để mặc mọi chuyện tuần hoàn như nhiên!”)

Nhiều đêm nhiều sáng ta thao thức vì điều vừa nói. Có lẽ đêm nay nữa, ta sẽ còn khổ sở vì những tưởng nghĩ. Ta đâu có nàng bên cạnh để chia sẻ từng cảm xúc, từng trạng thái tâm hồn. **Người hiểu và cảm thông ta, người chấp nhận và giúp ý kiến cho ta chỉ là nàng. Đâu có ai hơn được.**

Nàng ơi, những khi trở giấc cũng chỉ có nàng đến với ta. Chỉ nàng lúc trở giấc sửa lại chiếc mền xô lệch, hôn nhẹ lên trán ta và nằm xuống ngủ tiếp. **Chỉ có nàng, một đêm huyền diệu nào đã xa xăm ngồi nhìn ta im ngủ.** Nàng đó! Ta thấy bất nhẫn quá khi tỉnh giấc, lại cũng muốn bật khóc vì sung sướng hạnh phúc. **Ta muốn đáp đền thật nhiều cho nàng nhưng chẳng bao giờ thấy đủ cả. Ta nhớ mãi đêm ấy, suốt đời!** Sự đền đáp của ta vụng dại ngờ nghệch quá so với tình yêu rộng lớn của nàng. Những khi bên nàng, đùa cợt về ông tỷ phú nào đó, lòng ta se thắt. Nhưng đó là thói quen nàng ạ. Hao hụt ở cái định mệnh, bất trắc ở cái tình yêu. Ta cười cợt với chính nỗi đau xót của mình, nàng có biết cho ta không?

Nàng yêu dấu cho đến chết của ta,

Ta viết cho nàng những lời thật ngô nghê, nàng hãy nhận cho ta. Ta yêu nàng bằng khối tình trong trắng tim óc nhất. Sao cho đến bây giờ ta nghe thấy những từ hoa ngôn ngữ cao đẹp trở thành tối nghĩa để xác định cho nàng chữ YẾU. Ta yêu nàng. Ta không bao giờ thôi

---

¹ Đêm nay, Oct. 23/2016 tại San Jose, California, đọc câu viết này của Nguyễn mới càng thấy thương cho chính số phận mình nhiều hơn.

yêu nàng! Phải viết câu này bằng mực đỏ, như màu máu chảy ra từ trái tim bệnh hoạn của ta.

Nàng của ta, ngàn đời yêu dấu,

Rồi nàng bỏ ta, nàng hãy nói yêu ta đi đã. Rồi trái tim ta ngã bệnh nặng hơn nhưng không uống thuốc để giữ cho màu máu thắm tươi như màu mực thuở ta yêu nàng nhất, thuở ta nhìn nàng trọn vẹn nhất.

[]